

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/64/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113232243
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2113232243.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci navrhovateľa: X. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. E. F., E. S. XXX, L. X., prechodne P. A., D. XX, zastúpeného spoločnosťou: Advokátska kancelária Squire Sanders s.r.o., so sídlom Bratislava, Zochova 5, IČO: 35 874 953, proti odporcovi: J. O. X. A., nar. X.XX.XXXX, občan S. K. W. s dlhodobým pobytom na území Slovenskej republiky: J., D. XXX/X, zastúpeného advokátom: JUDr. Miloš Chrenko, so sídlom Trnava, Hlavná 25, o návrhu navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia, na odvolanie odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 16.12.2013 č.k. 27C/393/2013-49, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **m e n í** tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia **z a m i e t a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením prvostupňový súd v celom rozsahu vyhovel (?) návrhu navrhovateľa a nariadil predbežné opatrenie, ktorým uložil odporcovi výrokom I., aby sa zdržal kontaktovania navrhovateľa a jemu blízkych osôb a to osobne, písomne, prostriedkami elektronickej komunikácie, telefonicky alebo akýmkoľvek iným spôsobom, výrokom II., aby sa zdržal kontaktovania ktorýchkoľvek osôb, najmä osôb zamestnaných v rámci skupiny Mondí a to osobne, písomne, prostriedkami elektronickej komunikácie, telefonicky alebo akýmkoľvek iným spôsobom ohľadne informácii týkajúcich sa navrhovateľa a výrokom III., aby sa zdržal používania akejkoľvek emailovej adresy, ktorej miestna časť, doménové meno alebo užívateľské meno alebo jeho časť by obsahovala celé alebo časť mena a priezviska navrhovateľa. Zároveň výrokom IV. navrhovateľovi uložil povinnosť do 30 dní od doručenia uznesenia podať návrh na začatie konania o ochranu osobnosti v zmysle § 11 a 13 Občianskeho zákonníka.

Rozhodnutie prvostupňový súd právne odôvodnil citáciou ust. § 74 ods. 1, § 76 ods. 1, písm. f), 3, 4 O.s.p. a skutkovo tým, že podaním zo dňa 25.11.2013 doručeným súdu dňa 26.11.2013 sa navrhovateľ domáhal nariadenia predbežného opatrenia v znení uvedenom vo výroku napadnutého uznesenia (?) dôvodiac potrebou úpravy pomerov účastníkov do vydania rozhodnutia vo veci samej, keď vzhľadom na správnosť skutkových a právnych dôvodov uvedených v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, súd v súlade s uvedenými zákonnými ustanoveniami návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu vyhovel (?) považujúc ho za dôvodný. Zároveň navrhovateľovi uložil povinnosť podať návrh na začatie konania vo veci samej, keďže sa ním mieni domáhať svojich práv v zmysle § 11 a 13 Občianskeho zákonníka.

Proti tomuto rozhodnutiu podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie odporca, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa (v prípade, že ho nezruší a konanie nezastaví) zmenil tak, že návrh v celom rozsahu zamietne a pre prípad úspechu mu prizná náhradu trov konania v sume 139,82 eur. Argumentoval tým, že návrh navrhovateľa je neprípustný a súd prvého stupňa o ňom vôbec nemal rozhodovať, nakoľko je tu prekážka *res iudicata*, pretože návrhom zo

dňa 24.7.2013, podaným na Okresný súd Ružomberok sa navrhovateľ voči nemu domáhal nariadenia takmer identického predbežného opatrenia, pričom uznesením sp. zn. 7C/89/2013 zo dňa 24.8.2013 Okresný súd Ružomberok nariadil predbežné opatrenie, aby sa zdržal zasielania akýchkoľvek správ adresovaných navrhovateľovi, aby sa zdržal zasielania akýchkoľvek správ týkajúcich sa navrhovateľa adresovaných ktorýmkoľvek osobám zamestnaným v rámci skupiny Mondi, aby sa zdržal kontaktovania navrhovateľa, aby sa zdržal používania emailovej adresy X. <mailto:X.> alebo akejkoľvek podobnej adresy a navrhovateľovi uložil podať do 30 dní od právoplatnosti uznesenia návrh na začatie konania o ochranu osobnosti. Proti predmetnému uzneseniu podal odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté Krajským súdom v Žiline, ktorý uznesením sp. zn. 9Co/492/2013 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a konanie zastavil. Zastáva preto názor, že o tej istej veci už súdy konali a rozhodli a toto konanie je právoplatne skončené. Je potom nesporné, že ide o tú istú vec, nakoľko ten istý navrhovateľ podáva voči nemu, fakticky identický návrh; napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa sa síce formulačne mierne odlišuje od petitu žiadaného navrhovateľom i od výroku uznesenia Okresného súdu Ružomberok, ide však skôr o gramatické rozdiely, pričom obsahovo ide o uloženie rovnakých povinností oboma rozhodnutiami a je teda zrejme, že ide o „tú istú vec“ v tom zmysle, ako to má na mysli zákon. Bez ohľadu na uvedenú výhradu považuje napadnuté uznesenie za nesprávne a nezákonné a má za to, že neboli splnené zákonné predpoklady na jeho nariadenie. Primárne poukazuje na fakt, že mu neboli doručené žiadne z príloh, ktoré navrhovateľ priložil k návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Je pritom povinnosťou navrhovateľa v zmysle § 42 ods. 3 O.s.p. predložiť súdu podanie s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis s prílohami zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné a následne mu súd prvého stupňa tieto prílohy mal doručiť. V tejto veci však predpokladá, že navrhovateľ predložil rovnaké dôkazy ako pri identickom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia podaného na Okresný súd Ružomberok, preto bude vychádzať z týchto podkladov. Čo sa týka „dôkazov“ vo forme prepisu emailových správ, má za to, že nielenže absolútne nepreukazujú, že ide o text písaný jeho osobou, ale dokonca ani nepreukazujú, že ide o správu poslanú a doručenú elektronickou poštou. Súd prvého stupňa sa však týmito otázkami absolútne nezaoberal a bez akéhokoľvek skúmania mal jednoznačne za to, že autorom týchto emailov je on. Pretože skutočnosť, že obsahom emailov sú skutkové okolnosti týkajúce sa jeho skončenia práce v Mondi s.c.p., a.s., keď o tejto situácii vie veľké množstvo ľudí, vôbec neznamená, že len on a nikto iný by mohol správy s daným obsahom napísať. Sám má vedomosť len o liste, ktorý napísal priamo navrhovateľovi (zrejme ide o prílohu č. 3 k návrhu), autorstvo všetkých emailových správ rozhodne popiera. Hoci nie je odborníkom v oblasti výpočtovej techniky, má vedomosť o tom, že založenie si emailového účtu je jednoduchá záležitosť bez akejkoľvek identifikácie osoby, ktorá si účet zakladá. Rovnako má vedomosť o nedostatočnej ochrane súkromia elektronickej komunikácie, ktorú dokážu narušiť i priemerne zdatní, tzv. hackeri. I s ohľadom na uvedené skutočnosti právne predpisy nepriznávajú váhu bežnej emailovej komunikácii, ktorá nie je spôsobilá vyvolať právne následky, ak nie je v zákonnej lehote doplnená riadnym (písomným) podaním. Aj samotný zákonodarca si je vedomý skutočnosti, že štandardná elektronická komunikácia nie je bezpečná a hodnoverná a skutočnosť, že v texte emailovej správy je uvedené meno nejakej osoby ešte nedokazuje, že daný úkon urobila práve táto osoba. Jediná elektronická komunikácia, ktorá je hodnoverná a je spôsobilá privodiť právne následky, je komunikácia s elektronickým podpisom. Podotýka tiež, že na podklade rovnakých skutkových okolností podal voči nemu navrhovateľ trestné oznámenie a vyšetrovateľ policajného zboru začal trestné stíhanie, pričom v predmetnom trestnom konaní považoval vyšetrovateľ za sporné, či emaily skutočne posielal a na objasnenie tejto spornej otázky nariadil znalecké dokazovanie, ktoré k dnešnému dňu nebolo vykonané. Uvedené skutočnosti tak nasvedčujú tomu, že navrhovateľ vôbec nepreukázal, že písomnosti priložené k návrhu ako dôkazy sú emailovými správami, ktoré údajne obdržal a najmä fakt, že nie je absolútne podložené tvrdenie, že autorom predmetných správ je on, samé osebe postačujú na záver, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný a súd rozhodol nesprávne, ak dospel k záveru o jeho protiprávnom konaní, opodstatňujúcim nariadenie predbežného opatrenia. Rovnako sa domnieva, že výrok uznesenia o predbežnom opatrení bude zhodný s rozhodnutím vo veci samej a fakticky takéto rozhodnutie nahrádza. Samotný navrhovateľ uviedol, že pripravuje a podá žalobu vo veci samej, aby sa zdržal neoprávnených zásahov do jeho práva na ochranu osobnosti a k takémuto kroku ho i svojím výrokom zaviazal samotný súd prvého stupňa. Taktiež napadnuté uznesenie v časti jeho druhej výrokovej vety je neurčité a v dôsledku svojej všeobecnosti neprimerane obmedzuje. Súd mu totiž zakazuje zdržať sa kontaktovania „ktorýchkoľvek osôb... ohľadne informácií týkajúcich sa navrhovateľa“. Takýto generálny zákaz by mu neumožnil žiadnu komunikáciu v prípade, ak je v nej spomenutý navrhovateľ. Teda pri striktnom výklade by sa mu zakázala akákoľvek komunikácia napríklad so súdmi v sporoch, ktoré vedie s navrhovateľom, či jeho zamestnávateľom, alebo s inými štátnymi úradmi a

orgánmi. Takéto generálne obmedzenie je teda neprípustné a presahujúce účel zamýšľaný predbežným opatrením. Rovnako považuje za neurčitú formuláciu „zdržať sa kontaktovania... osôb zamestnaných v rámci skupiny Mondi“. Predovšetkým je vágne, nedostatočné a neurčité označenie „skupina Mondi“. Uvedený termín nemá právny význam a nedá sa dedukovať, či to označuje spoločnosť Mondi s.c.p., a.s., samotnú, alebo spoločnosti, v ktorých má uvedená spoločnosť majetkovú účasť alebo spoločnosť, ktorá má majetkovú účasť spoločnosti Mondi s.c.p., a.s. a takúto neurčitú povinnosť nemožno uložiť. Zároveň má dôvodné pochybnosti o tom, či vôbec mohla vzniknúť nejaká ujma navrhovateľovi zaslaním predmetných správ, pretože sa nazdáva, že sú na obdobnej úrovni, ako akýkoľvek iný nevyžiadaný email (tzv. spam), tzn. nie je najmenší problém pre navrhovateľa takúto neželanú komunikáciu eliminovať tým, že danú adresu zahrnie do tzv. spamfiltra (ktorým disponuje každý emailový server). Jedinou listinou, ktorú skutočne písal je list z júla 2013, má však za to, že v predmetnom liste nenapísal nič, čo by mohlo navrhovateľa uraziť, obťažovať, či zastrašiť, teda akýmkoľvek spôsobom zasiahnuť do jeho osobnostných práv. Ak jeho konštatovanie o „stretnutí sa na súde“ považuje navrhovateľ za vyhrážku, uvádza, že v zmysle ustálenej judikatúry za vyhrážanie nemožno považovať informovanie o konaní, ktoré jednotlivcovi umožňuje zákon (každý má právo domáhať sa ochrany svojho práva súdnou cestou).

Navrhovateľ odvolací návrh nepodal. K doručenému odvolaniu odporcu predložil prostredníctvom právneho zastúpenia písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že pokiaľ ide o odporcom namietanú prekážku res iudicata upozorňuje, že predbežné opatrenie vydané Okresným súdom Ružomberok, bolo vydané v konaní o veci - o návrhu na začatie konania na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej neoprávneným zásahom do osobnostných práv, ktoré bolo zastavené bez toho, aby o ňom bolo právoplatne rozhodnuté. Vo vzťahu k nariadeniu predbežného opatrenia Okresným súdom Trnava, tak prekážka res iudicata neexistuje. Uznesením vydaným Krajským súdom v Žiline, na ktoré sa odporca odvoláva, súd zrušil uznesenie Okresného súdu Ružomberok o nariadení predbežného opatrenia výlučne z dôvodu, že Okresný súd Ružomberok nebol miestne príslušný na nariadenie predbežného opatrenia. Krajský súd v Žiline sa v zrušovacom uznesení vôbec nezaoberal samotným obsahom predbežného opatrenia, skutkovými okolnosťami v ňom uvedenými, neskúmal odôvodnenosť jeho vydania a ani nijakým spôsobom neposúdil práva odporcu, či navrhovateľa. Keďže Krajský súd v Žiline zrušil v odvolacom konaní uznesenie o nariadení predbežného opatrenia výlučne z dôvodu miestnej nepríslušnosti súdu bez toho, aby sa zaoberal vecou, nedošlo týmto rozhodnutím k založeniu prekážky res iudicata vo vzťahu k uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia vydanému Okresným súdom Trnava. V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejneného v Civilnej zbierke rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. R 15/2005 vo veci sp. zn. 4Obdo 31/2012 z 31. júla 2012 a rovnako na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. IVÚS 551/2012-44 zo dňa 7. novembra 2012. Pokiaľ odporca namieta, že mu neboli doručené prílohy k návrhu na vydanie predbežného opatrenia, navrhovateľ si splnil svoju zákonnú povinnosť a predložil súdu návrh spolu s prílohami v potrebnom počte rovnopisov. Odporca namietal, že neboli splnené zákonné predpoklady na nariadenie predbežného opatrenia, keďže z dôkazov priložených navrhovateľom k návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ani pri zohľadnení zjednodušenej formy dokazovania v rámci konania o predbežnom opatrení nemožno vyvodiť záver, že jeho konaním došlo k zásahu do osobnostných práv navrhovateľa. Súčasťou návrhu na nariadenie predbežného opatrenia boli prepisy emailových správ, ktoré boli napísané v textovom editore. K návrhu na nariadenie predbežného opatrenia však boli priložené na CD nosiči aj samotné elektronické správy vo formáte Microsoft Outlook Message, z ktorých je nepochybne zrejmé, že sa jedná o emailové správy a taktiež z akej emailovej adresy boli odoslané a na akú emailovú adresu boli tieto správy doručené. To znamená, že súdu bol prezentovaný odporcom požadovaný autentický dôkaz, preto je pochopiteľné, že súd mal existenciu v návrhu uvedených emailových správ za preukázanú. Rovnako pokiaľ odporca vo svojom odvolaní tvrdil, že aj pre prípad preukázania, že dané výtlačky sú skutočne emailami, ktoré navrhovateľ obdržal, nie je nijakým spôsobom dokázané, že ide o text, ktorý mal písať on, Občiansky súdny poriadok výslovne neupravuje ako má súd postupovať pri zistení skutkového základu pre nariadenie predbežného opatrenia. Konštantná judikatúra súdov však zakotvuje, že súd v konaní o nariadenie predbežného opatrenie nevykonáva dokazovanie v plnom rozsahu. Subjekt domáhajúci sa vydania predbežného opatrenia však musí osvedčiť dôvody na jeho vydanie, t.j. potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov alebo obavu o ohrozenie budúceho výkonu súdneho rozhodnutia, dôvodnosť nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy. Všetky uvedené podmienky na nariadenie predbežného opatrenia boli v konaní dostatočne preukázané, nakoľko v kontexte skutkového stavu a obsahu telefonátov, SMS správ a emailových správ je záver, že

ich autorom je odporca dostatočne odôvodnený pre účely nariadenia predbežného opatrenia. Odporca vo svojom odvolaní taktiež namieta zhodnosť výroku uznesenia o predbežnom opatrení s budúcim výrokom vo veci samej a poukazuje, že uznesenie o predbežnom opatrení fakticky nahrádza rozhodnutie vo veci samej. S takýmito tvrdeniami odporcu nie je možné súhlasiť a takýto právny názor nevyplýva ani z odporcom uvedeného nálezu Ústavného súdu SR. Existuje síce zásada, že predbežné opatrenie nemá ukladať obsahovo rovnaké povinnosti aké by boli uložené vo veci samej, avšak táto zásada neplatí bez ďalšieho. Zákon ani judikatúra nezakazuje zhodu výroku rozhodnutia o predbežnom opatrení a rozhodnutia vo veci samej. Taktiež nie je možné súhlasiť s názorom odporcu, že po nariadení predbežného opatrenia sa konanie vo veci samej stane bezpredmetným a to práve z dôvodu základných znakov predbežného opatrenia, t.j. dočasnosti a provizórnosti. Pomery účastníkov budú totiž natrvalo upravené výlučne právoplatným rozhodnutím vo veci samej a nie predbežným opatrením. K namietanej neurčitosti druhej výrokovej vety, ktorej dôsledkom vzhľadom na jej všeobecnosť má byť neprimerané obmedzenie uvádza, že výrok uznesenia o nariadení predbežného opatrenia v žiadnom prípade odporcu neobmedzuje pri komunikácii so súdmi a so štátnymi orgánmi. Tvrdenie odporcu o neplatnosti výpovede jemu danej spoločnosťou Mondi s.c.p., a.s. je vyrobenou fabuláciou, spoločnosť Mondi s.c.p., a.s. totiž nikdy nebola odporcovým zamestnávateľom. V konaní sp. zn. 16Cpr/9/2012 vedenom Okresným súdom Bratislava I, v ktorom odporca napáda platnosť jemu danej výpovede jeho zamestnávateľom - spoločnosťou Trenkwalder a.s. požadoval, aby súd pripustil vstup spoločnosti Mondi s.c.p., a.s. do konania ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu v tomto konaní, keď okresný súd dňa 29. novembra 2013 uznesením č.k. 16Cpr/9/2012-127 nevyhovel takémuto návrhu a vstup spoločnosti Mondi s.c.p. do konania nepripustil. Pokiaľ sa aj namieta neurčitosť formulácie „zdržať sa kontaktovania... osôb zamestnaných v rámci skupiny Mondi“ a to vzhľadom na vágne, nedostatočné a neurčité označenie „skupina Mondi“ podotýka, že odporca sa pri výkone práce pre spoločnosť Mondi s.c.p., a.s. mal možnosť dôkladne oboznámiť so štruktúrou skupiny Mondi nielen preto, že sa o predmet činnosti spoločnosti Mondi s.c.p. a skupiny Mondi aktívne zaujímal, ale najmä z dôvodu, že vykonával jazykové korektúry dokumentov skupiny Mondi. Argumentácia odporcu o vágnosti pojmu skupina Mondi vo vzťahu k nenu, ktorému výlučne je predbežné opatrenie určené, nie je preto prijateľná. Kategoricky nesúhlasí s hodnotiacimi závermi odporcu obsiahnutým v tvrdení, že má dôvodné pochybnosti o tom, či mu vôbec mohla vzniknúť nejaká ujma zaslaním predmetných správ. Je iba na ňom samom, aby posúdil, či sústavné zásahy do jeho osobnostných práv bude ignorovať alebo sa bude dožadovať súdnej ochrany a na súde, aby posúdil, či sa jedná o neoprávnené zásady spôsobujúce mu ujmu. Takéto posúdenia však bude súd s konečnou platnosťou vykonávať v konaní vo veci samej a nie v priebehu rozhodovania o nariadení predbežného opatrenia. Zastáva preto názor, že dôvody na nariadenie predbežného opatrenia boli splnené a skutkový stav plne odôvodňuje potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov konania a preto odvolací súd žiada, aby uznesenie o nariadení predbežného opatrenia potvrdil.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a po oboznámení sa s obsahom spisu dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa s použitím § 220 O.s.p. zmeniť a návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietnuť.

Vzhľadom na skutočnosť, že odporca je občanom Spojených štátov Amerických je daný v prejednávanej veci medzinárodný prvok a preto sa musel súd primárne zaoberať svojou právomocou.

Otázku právomoci v občianskych a obchodných veciach upravuje Nariadenie Rady (ES) č. 44/2001 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach. Keďže nariadenie ako právny akt sekundárneho práva má všeobecnú povahu a je záväzný pre všetky subjekty spadajúce pod jurisdikciu ktoréhokoľvek členského štátu Európskej únie, je súd povinný aplikovať prioritne právnú úpravu nariadenia.

Podľa základného pravidla uvedeného v čl. 2 ods.1 nariadenia, ak nie je v tomto nariadení uvedené inak, osoby s bydliskom na území členského štátu sa bez ohľadu na ich štátne občianstvo žalujú na súdoch tohto členského štátu.

Z ustanovení čl. 1.1.,1.2,1.3., 2.1., 2.2., 4.1. nariadenia č. 44/2001 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone súdnych rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach vyplýva, že je použiteľné na území členských štátov Európskej únie s výnimkou Dánska na konania ktoré sa začali po vstupe nariadenia do platnosti vo vzťahu k členskému štátu, ktorého súd vo veci rozhoduje. Nariadenie použije slovenský súd vtedy, keď žaloba bola na súde podaná po 1.5.2004. Vecný rozsah nariadenia zahŕňa väčšinu občianskoprávných a obchodných sporových vecí. Výnimky sa týkajú najmä verejnoprávnych záležitostí, pričom zo súkromnoprávnej agendy sú vylúčené veci právnej subjektivity, dedičská agenda, manželské veci, konkurz. Aplikácia nariadenia je tiež determinovaná i naplnením tzv. personálnoteritoriálnych kritérií. Nariadenie je tak použiteľné len vo vzťahu k osobám, ktoré majú svoje bydlisko na území členského štátu Európskej únie. Ak personálne kritériá nie sú splnené, slovenský súd môže svoju právomoc v občianskych a obchodných veciach založiť na ustanoveniach zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom. Predmetné nariadenie preto nenahrádza v plnom rozsahu ustanovenia zákona o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, ale pôsobí popri nich, s tým, že nariadenie má v rozsahu svojho uplatnenia prednosť. To znamená, že je v zásade použiteľné, ak osoba proti ktorej smeruje žaloba má bydlisko na území niektorého z členských štátov, bez ohľadu

na jej štátne občianstvo.

Keďže v prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva, že odporca má na území Slovenskej republiky povolený dlhodobý pobyt a to na adrese J., D. XXX/X., na ktorej sa aj reálne zdržiava, je daná právomoc slovenského súdu.

Navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal nariadenia predbežného opatrenia, ktorým by súd uložil odporcovi povinnosť zdržať sa kontaktovania navrhovateľa alebo členov jeho rodiny a to akoukoľvek formou, najmä osobne, písomne, prostriedkami elektronickej komunikácie alebo telefonicky, ďalej zdržať sa kontaktovania akýchkoľvek osôb, či osobne, písomne, telefonicky alebo akoukoľvek inou formou, za účelom šírenia akýchkoľvek informácií ohľadom navrhovateľa, najmä, aby sa zdržal zasielania emailových správ týkajúcich sa navrhovateľa na akúkoľvek emailovú adresu, ktorej doménové meno znie „A.“, zdržať a používania emailových adries X. <mailto:X.>, a@b.c <mailto:X.>, a@b.c <mailto:a@b.c>, ako aj akejkolvek inej emailovej adresy, ktorej miestna časť, doménové meno alebo užívateľské meno by bolo spôsobilé vyvolať dojem, že sa jedná o emailovú správu od navrhovateľa. Argumentoval v podstate tým, že z obsahu predložených listov ako aj emailových správ posielaných z adries na nich uvedených je jednoznačne preukázané, že ich autorom je odporca, ktorý len sám má znalosť o skutočnostiach opisovaných v týchto emailoch. Je nepochybné, že odporca je odosielateľom aj predložených sms správ a že osobitne uskutočnil aj telefonické volania, okrem iného aj preto, že telefónne čísla, z ktorého boli hovory uskutočňované a správy zasielané používal už v dobe jeho spolupráce so spoločnosťou MONDI s.c.p., v ktorej je on členom predstavenstva a prezidentom, a ktorými odporca šíril nepravdivé informácie o ňom, urážal ho, opakovane sa mu vyhrážal a zneužíval jeho meno, keď takéto konanie odporcu je hrubým zásahom do jeho osobnostných práv, ktorým je poskytovaná ochrana podľa § 11 Občianskeho zákonníka. Jeho sústavné a neželané kontaktovanie odporcom rôznymi prostriedkami elektronickej komunikácie, v ktorej ho odporca núti vypovedať v konaní proti plukovníkovi I. spôsobom, ktorý vyhovuje odporcovi, samo osebe predstavuje neoprávnený zásah do jeho súkromia vyžadujúci súdnu ochranu spočívajúcu v nariadení odporcovi, aby od uvedeného konania upustil a poskytol mu primerané zadosťučinenie. Ako už bolo konštatované, sám je generálnym riaditeľom a členom predstavenstva veľkej spoločnosti, ktorá je súčasťou svetovej skupiny. Šírenie akýchkoľvek nepravdivých informácií o jeho osobe hrubo porušuje jeho práva a oprávnené záujmy a tiež reálne ohrozuje a poškodzuje jeho dobré meno a povesť s negatívnym dopadom na jeho profesijný život. O to viac, keď odporca rozširuje v emailovej komunikácii adresovanej jeho kolegom a nadriadeným a iným osobám v rámci skupiny Mondí nepravdivé informácie o tom, že je klamár, že je hrozbou pre seba a spoločnosť Mondí s.c.p., že je proti nemu vedené trestné konanie, ba dokonca, že je obžalovaný zo spáchania trestných činov. S ohľadom na jeho profesijné postavenie a vnútorné predpisy spoločnosti porovnateľný s Mondí s.c.p. je šírenie podobných informácií o jeho osobnostnom profile a jeho trestnom stíhaní spôsobilé minimálne vyvolať jeho vnútropodnikové vyšetrovanie a ohroziť prípadný kariérny rast

a to aj keď nakoniec bude preukázané, že ani jedno z odporcových tvrdení nie je pravdivé. Rovnaký negatívny vplyv na neho môže mať aj tvrdenie odporcu v predloženej emailovej správe adresovanej osobám v rámci skupiny Mondi a členovi dozornej rady spoločnosti Mondi s.c.p. o tom, že pri svojej práci pravidelne porušuje pracovnoprávne predpisy Slovenskej republiky a že v dôsledku jeho činnosti vo vedení spoločnosti plánujú zamestnanci štrajk. Ďalším konaním odporcu predstavujúcim zásah do jeho morálnej a osobnostnej integrity, ktorá je taktiež chránená § 11 Občianskeho zákonníka je aj jeho telefonické kontaktovanie, zasielanie vulgárnych, lživých emailových správ obsahujúcich vyhrážky, jeho ovplyvňovanie ako svedka v inom konaní a jeho nútenie, aby vypovedal tak, ako si to želá odporca. Zásahom do jeho podvedomia predstavujúci zásah do jeho osobnej integrity sú bezpochyby aj sústavné narážky a poukazovanie na budúce stretnutie sa odporcu s ním, jeho maloletými deťmi a manželkou. Keďže sám z dôvodu svojej pracovnej pozície a z nej vyplývajúcej zodpovednosti musí byť nepretržite zastihnutelný pre prípad nepredvídanej situácie a nemôže si tak vypnúť svoj mobilný telefón, nočné telefonáty odporcu, ba dokonca samotná možnosť takýchto telefonátov, ovplyvňuje jeho spánok a tým aj jeho zdravotný stav a taktiež celkovú kvalitu života. Kvalitu života mu v podstate znižuje aj skutočnosť, že odporca, ktorý sa mu vyhráža stretnutím a núti ho vypovedať tak, ako to pokladá za vhodné, zároveň monitoruje jeho pobyt a má o ňom prehľad. Toto logicky vyúsťuje do stavu, že sám sa nikde necíti bezpečne, čo sa ho hlboko vnútorne dotýka a veľmi negatívne ovplyvňuje jeho život. Za účelom zastavenia uvedených konaní odporcu mu zaslal on sám, ale aj iní adresáti emailových správ odporcu, emailové správy, ktorými ho požiadali, aby sa do budúcnosti zdržal ohovárania a zastrašovania. Vzhľadom na to, že odporca na jeho výzvu, ani na výzvu iných osôb, sa nezdržal protiprávných zásahov do jeho práva na ochranu osobnosti a pokračoval v týchto protiprávných zásahoch a existuje tu bezprostredná hrozba, že v nich bude pokračovať a ďalším šírením nepravdivých a urážajúcich informácií by mohli ich adresáti získať subjektívny dojem, že keďže odporca sústavne prezentuje určité tvrdenia a je teda o nich presvedčený a tak „možno na tých jeho tvrdeniach niečo bude“, môže u adresátov týchto emailových správ negatívne zmeniť ich vnímanie neho. Sám pripravuje a podá žalobu proti odporcovi, v ktorej bude uplatňovať svoje práva podľa § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, keď až do rozhodnutia súdu o tejto jeho žalobe je potrebné dočasne upraviť pomery účastníkov, pretože pokračovaním odporcu v uvádzanom konaní dôjde k prehlbeniu ujmy mu spôsobenej na jeho občianskej a profesijnej cti a jeho osobnej a mravnej integrite. Z týchto dôvodov navrhuje, aby súd podľa § 74 ods. 1 a § 76 ods. 1 písm. f) O.s.p. vydal predbežné opatrenie, ktorým nariadi odporcovi zdržať sa kontaktovania jeho alebo členov jeho rodiny a to akoukoľvek formou, najmä osobne, písomne prostriedkami elektronickej komunikácie alebo telefonicky, zdržať sa kontaktovania akýchkoľvek osôb či osobne, písomne, telefonicky alebo akoukoľvek inou formou, za účelom šírenia akýchkoľvek informácií ohľadne neho, najmä aby sa zdržal zasielania emailových správ týkajúcich sa jeho na akúkoľvek emailovú adresu, ktorej doménové meno znie „A.“, zdržať sa používania emailových adries X. <mailto:X.>, a@b.c <mailto:a@b.c>, a@b.c <mailto:a@b.c>, ako aj akejkoľvek inej emailovej adresy, ktorej miestna časť, doménové meno alebo užívateľské meno by bolo spôsobilé vyvolať dojem, že sa jedná o jeho emailovú správu. Takto navrhovaný výrok uznesenia o predbežnom opatrení odporcu nijakým spôsobom neobmedzuje ani v osobnom, ani profesijnom živote. Odporca by uznesením súdu o nariadení predbežného opatrenia s výrokom navrhovaným nebol vo svojom každodennom živote nijako obmedzovaný vo svojich zákonom chránených právach a preto žiada o nariadenie predbežného opatrenia v navrhovanom znení a tým o zabezpečenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy SR.

V zmysle § 74 ods. 1 O.s.p. pred začatím konania môže súd nariadiť predbežné opatrenie, ak je potrebné, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov, alebo ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia mohol byť ohrozený.

Podľa § 75 ods. 1 O.s.p. predbežné opatrenie súd zásadne nariadi na návrh. Podľa ods. 2 návrh má okrem náležitosti podľa § 79 ods. 1 O.s.p. obsahovať opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich nariadenie predbežného opatrenia, uvedenie podmienok dôvodnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, a odôvodnenie nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy. Z návrhu musí byť zrejmé čoho sa mieni navrhovateľ domáhať návrhom vo veci samej.

V zmysle § 75 ods. 7 O.s.p. súd môže vydať rozhodnutie o predbežnom opatrení aj bez vylúču účastníkov, pričom o nariadení predbežného opatrenia rozhodne súd aj bez vyjadrenia ostatných účastníkov (ods. 9 cit. ust.).

Podľa § 76 ods. 1 písm. f) O.s.p. súd môže predbežným opatrením nariadiť účastníkovi, aby niečo vykonal, niečo sa zdržal, alebo niečo znášal.

Jedným zo zabezpečovacích prostriedkov v občianskom súdnom konaní je inštitút predbežného opatrenia. Predbežné opatrenie slúži dočasnému zabezpečeniu ochrany porušených alebo ohrozených práv účastníkov konania a je namieste ho použiť tam, kde sa vyžaduje okamžitý zásah súdu. Z charakteru predbežného opatrenia vyplýva, že pred jeho nariadením nemusí súd zistiť všetky skutočnosti, ktoré sú potrebné pre vydanie konečného rozhodnutia a pri ich zisťovaní nemusí byť vždy dodržaný formálny postup stanovený na dokazovanie, čo pre krátkosť času zvyčajne ani nie je dobre možné. Je však nutné, aby boli splnené základné predpoklady pre nariadenie predbežného opatrenia a to buď potreba dočasnej úpravy pomerov účastníkov (stav vzťahov účastníkov, ktorý neznesie odklad), alebo existencia reálnej obavy, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený. Súdna prax vyžaduje i naplnenie podmienky, že predbežným opatrením sa nesmie vytvoriť nenávratný, nenapraviteľný stav v právnych vzťahoch účastníkov, ani že v dôsledku predbežného opatrenia vznikne nepríjemná ujma účastníkovi, teda že ujma povinného nesmie byť nepríjemná výhoda, ktorú nariadením predbežného opatrenia získa druhá strana. Pre úspešnosť návrhu na nariadenie predbežného opatrenia je nevyhnutné, aby boli aspoň osvedčené (teda musia byť nepochybne preukázané) základné skutočnosti potrebné pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, ale i osvedčenie, že je dané nebezpečenie bezprostredne hroziacej ujmy. Predbežné rozhodnutie musí mať vzťah k právnemu vzťahu, ktorý je alebo bude predmetom konania vo veci samej. Existencia právneho pomeru medzi účastníkmi alebo nároku prípadne ich osvedčenie samé osebe ešte netvoria zákonný dôvod pre vydanie predbežného opatrenia. Až ich ohrozenie dovoľuje súdu predbežné opatrenie nariadiť. Toto ohrozenie bezprostredne hroziacou ujmovou musí byť konkrétne a navyše oprávneným účastníkom aspoň osvedčené.

Podľa ust. § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa ust. § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa č. 19 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena (ods. 1). Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života (ods. 2). Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe (ods. 3).

Podľa čl. 10 Listiny základných práv a slobôd každý má právo na zachovanie svojej ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena (ods. 1). Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života (ods. 2). Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe (ods. 3).

Všeobecne možno konštatovať, že občianskoprávna ochrana osobnosti fyzickej osoby podľa ustanovení § 11 nasl. Občianskeho zákonníka prichádza do úvahy iba u zásahov proti jej osobnosti chránenej všeobecným osobnostným právom, ktoré možno kvalifikovať ako neoprávnené (protiprávny). Neoprávneným zásahom je zásah do osobnosti fyzickej osoby, ktorý je v rozpore s objektívnym právom, t.j. s právnym poriadkom. V posudzovanej veci potom ide predovšetkým o posúdenie proporcionality proti sebe v kolízii stojacich práv na ochranu osobnosti navrhovateľa a na druhej strane práva odporcu na slobodu prejavu.

Podľa č. 26 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon. Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa čl. 17 ods. 1, 2 Listiny základných práv a slobôd sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu.

K problematike slobody prejavu existuje početná judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, v ktorej sa vyzdvihuje význam spomínanej slobody, a sú aj určené jej medze, ktoré sú dané nutnosťou rešpektovať jednak spoločnosťou chránené záujmy definované v článku 10 odsek 2 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a jednak práva tretích osôb. Sloboda prejavu je chápaná ako jeden zo základných kameňov demokratickej spoločnosti. Sloboda prejavu platí nielen pre informácie alebo myšlienky, prijímané priaznivo alebo považované za neškodné alebo nedôležité, ale aj pre tie, ktoré sú nepríjemné, šokujú či znepokojujú. Sloboda prejavu však nie je bezbrehá. Je obmedzená jednak chránenými záujmami podľa článku 17 ods 4 Charty a jednak ostatnými ústavne zaručenými právami a slobodami; v tomto prípade vzniká konflikt medzi slobodou prejavu v zmysle článku 17 a právom na ochranu cti a dobrej povesti podľa článku 10 Charty. V týchto prípadoch je vždy nevyhnutné skúmať mieru (intenzitu) tvrdeného porušenia základného práva na ochranu osobnosti (osobnej cti a dobrej povesti), a to práve v kontexte so slobodou prejavu a právom na informácie a so zreteľom na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto práv (a ich ochrany). Zároveň je potrebné, aby príslušný zásah bezprostredne súvisel s porušením chráneného základného práva, t.j. aby tu existovala príčinná súvislosť medzi nimi, keď k zásahu dochádza iba vtedy, ak medzi zásahom a porušením osobnostnej sféry existuje príčinná súvislosť a ak tento zásah v konkrétnom prípade presiahol určitú prípustnú intenzitu takou mierou, ktorú už v demokratickej spoločnosti nemožno tolerovať. Je preto potrebné na základe konkrétnych okolností prípadu zvážiť, či posudzované výroky dosahujú takú intenzitu, že zasahujú do práva na ochranu osobnosti danej osoby, alebo či sú danej situácii primerané. Pri skúmaní primeranosti konkrétneho výroku je nevyhnutné v prvom rade odlíšiť, či sa jedná o skutkové tvrdenie, alebo hodnotiaci úsudok, pretože podmienky kladené

na prípustnosť každej z týchto kategórií sa líšia. Skutkové tvrdenie sa opiera o fakt, objektívne existujúcu realitu, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania, pravdivosť tvrdení

je teda overiteľná. V zásade platí, že podanie pravdivej informácie nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokiaľ tento údaj nie je podaný tak, že skresľuje skutočnosť, či nie je natoľko intímny, že by odporoval práve na ochranu súkromia a ľudskej dôstojnosti. Hodnotiaci úsudok naopak vyjadruje subjektívny názor svojho autora, ktorý k danému faktú zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti a to na základe vlastných (subjektívnych) kritérií. Hodnotiaci úsudok preto nemožno akokoľvek dokazovať, je však potrebné skúmať, či sa zakladá na pravdivej informácii, či forma jeho verejnej prezentácie je primeraná, teda, že nie je sprevádzaný vulgárnosťami a urážkami a či zásah do osobnostných práv je nevyhnutným sprievodným javom výkonu kritiky, tzn. či primárnym cieľom kritiky nie je hanobenie a zneuctenie danej osoby.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že sloboda prejavu, právo vyjadrovať názory a slobodne vyhľadávať, prijímať a šíriť informácie vo vzťahu k fyzickým osobám je na druhej strane obmedzená právom na ochranu osobnosti. Sloboda prejavu a práva na informácie je teda legitímna dovtedy, ak neoprávnené nezasahuje do zákonom chránených zložiek osobnosti. V danom konkrétnom prípade to znamená, že odporca mal a má legitímne právo zverejňovať informácie o navrhovateľovi, avšak len v takej miere rozsahu a obsahu, dokiaľ nimi nedovoleným nezasiahne do jeho osobnostných práv chránených zákonom, Ústavou alebo Dohovorom.

V danom prípade, zatiaľ predbežne v tomto konaní o nariadenie predbežného opatrenia, by bolo predčasné tvrdiť, že pravdepodobnosť nároku ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana je očividne vylúčená. Navrhovateľ opisom rozhodujúcich skutočností podložených predloženými listinnými dôkazmi (emailovými správami, SMS správami), pre potreby predbežného opatrenia dostatočným spôsobom osvedčil pravdepodobnosť neoprávnených zásahov odporcu do jeho osobnostných práv, ktorým sa má poskytnúť predbežná ochrana, pričom samozrejme za účelom ich jednoznačného preukázania bude potrebné v konaní vo veci samej vykonať rozsiahlejšie dokazovanie. Napokon sám odporca potvrdil autorstvo predloženého listu adresovaného navrhovateľovi, ktorého obsah skutkovo súvisí s inými listinnými dokladmi predloženými navrhovateľom, ktoré mali byť vyhotovené v elektronickej podobe, ktorých autorstvo však odporca popiera. Odvolací súd preto považoval prvú zo zákonných podmienok pre nariadenie predbežného opatrenia a to aspoň osvedčenie uplatneného nároku za dané. Rovnako tomu bolo i pri druhej zo základných podmienok a to potrebe osvedčenia, že je dané nebezpečie bezprostredne hroziacej ujmy osobnostným právam navrhovateľa, a to vzhľadom na osvedčenú dlhodobosť sústavnosť i obsah daných písomností.

Ohliadnuc od toho je potrebné zdôrazniť, že pri nárokoch na ochranu osobnosti a z nich vyplývajúcich návrhoch na nariadenie predbežného opatrenia je potrebné v petite návrhu na nariadenie predbežného opatrenia presne špecifikovať, akého konkrétneho konania týkajúceho sa navrhovateľa sa má odporca zdržať. Z ustálenej súdnej praxe je zjavné, že do osobnostných práv navrhovateľa môžu zasahovať len konkrétne výroky, hodnotiace úsudky, ktoré sám navrhovateľ považuje za nepravdivé a spôsobilé privodiť mu nemajetkovú ujmu, rovnako ako prípadne iné, avšak vždy len konkrétne konania. Ten, kto zasahuje do osobnostných práv, sa nemôže dopustiť takéhoto zásahu všeobecne kontaktovaním navrhovateľa akoukoľvek formou, kontaktovaním akýchkoľvek osôb akoukoľvek formou za účelom šírením akýchkoľvek informácií ohľadom navrhovateľa..., ale len vždy konkrétnym spôsobom. To znamená, že navrhovateľ v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí špecifikovať, ktoré konkrétne konanie, prípadne výroky a hodnotiace úsudky odporcu považuje za neprípustné, nepravdivé a prečo a následne v logickej zhode s odôvodnením návrhu sa v petite návrhu potom môže domáhať ich zákazu, resp. zdržania sa ich rozširovania. V opačnom prípade iba všeobecne a neprimerane široko koncipované zákazy nesporne neprimerane a neodôvodnene zasahujú do práva odporcu na slobodu prejavu a prekračujú rámec nevyhnutnosti jej obmedzenia.

Súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že je viazaný petitom návrhu a môže rozhodnúť len o tom, čo navrhovateľ požaduje (§ 153 os. 2 O.s.p.). Petit návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v prejednávanej veci je však formulovaný neprimerane všeobecne a široko a presahuje rámec nevyhnutného obmedzenia slobody prejavu odporcu za účelom dosiahnutia daného cieľa - ochrany osobnostných práv navrhovateľa. Ochrana daných osobnostných práv navrhovateľa je možné dosiahnuť menej invazívnymi obmedzeniami základného práva odporcu na slobodu prejavu, zúžením a konkretizovaním rozsahu zdržania sa vymedzených konaní. Petit návrhu na predbežné opatrenie vzhľadom na to v teste nevyhnutnosti neobstojí. Uvedené súvisí aj s tým, že v každom návrhu na začatie konania a nariadenie predbežného opatrenia petit musí zodpovedať nároku navrhovateľa vyplývajúceho mu z hmotného práva. Právo na ochranu osobnosti je právom individuálnym, osobným a navrhovateľ sa môže predbežným opatrením domáhať len ochrany svojich osobnostných práv. V návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v kontexte s petitom tohto návrhu sú uvádzané v súvislosti s konaním odporcu aj iné ďalšie fyzické a právnické osoby, ktoré sa ochrany práv nedomáhajú, napokon nie sú ani určito označené (zdržať sa kontaktovania členov jeho rodiny, zdržať sa kontaktovania akýchkoľvek osôb). V prípade, ak by súd návrhu navrhovateľa na vydanie predbežného opatrenia vyhovel, poskytol by tým ochranu aj osobám, ktoré sa ochrany nedomáhajú a nie sú teda v spore aktívne procesne legitimované.

Návrh na nariadenie predbežného opatrenia tak nemá oporu v zákone a súd nemôže navrhovaným spôsobom obmedziť právo odporcu na slobodu prejavu a právo prijímať, vyhľadávať a rozširovať informácie (čl. 26 ods. 1 Ústavy SR), pokiaľ nie sú užšie konkretizované, pretože, ako aj namieta odvolateľ, takýto generálny zákaz by skutočne neumožnil odporcovi žiadnu komunikáciu v prípade, ak je v nej spomenutý navrhovateľ, teda aj pre prípad súdneho sporu účastníkov, alebo aj vo vzťahu k iným inštitúciám. Rovnako pokiaľ ide o žiadané uloženie povinnosti odporcovi zdržať sa používania uvádzaných emailových adries ako aj akýchkoľvek iných adries spôsobilých vyvolať dojem, že sa jedná o emailovú správu od navrhovateľa, je koncipované veľmi všeobecne široko a neurčito.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že nebolo možné dočasne upraviť pomery účastníkov predbežným opatrením v navrhovanom rozsahu. Ak sa navrhovateľ návrhom na nariadenie predbežného opatrenia domáhal, aby odporcovi bola uložená povinnosť zdržať sa zásahov do práv na ochranu osobnosti navrhovateľa formou kontaktovania navrhovateľa akoukoľvek formou, kontaktovaním akýchkoľvek osôb akoukoľvek formou za účelom šírením akýchkoľvek informácií ohľadom navrhovateľa..., nebolo možné takému návrhu vyhovieť, keďže by tým došlo k nie nevyhnutnému obmedzeniu slobody prejavu odporcu garantovanej vyššie citovanými ustanoveniami. V dôsledku predbežného opatrenia v rozsahu nariadenom prvostupňovým súdom, by na strane odporcu vznikla neprimeraná ujma a zároveň by ním došlo k nedovolenému zásahu do slobody prejavu odporcu a práva šíriť a prijímať informácie. Pokiaľ by aj súd redukoval rozsah žiadaného predbežného opatrenia len vo vzťahu k navrhovateľovi a vo zvyšku by návrh zamietol, i tak nárok je formulovaný tak neurčito a všeobecne, že neprimerane zasahuje do práv odporcu (súd musí v konaní postupovať tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ktorí majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie).

S poukazom na vyššie uvedené potom odvolací súd dospel k záveru, že za daného stavu vzhľadom na formuláciu petitu, podľa ktorého žiadaná ochrana práv navrhovateľa presahuje nevyhnutný rozsah a predstavuje neprimeraný zásah do základných práv odporcu, bolo potrebným návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia zamietnuť.

Odvolací súd s poukazom na odvolaciu argumentáciu odporcu nemohol nechať bez povšimnutia namietanú prekážku *res iudicata* (§ 159 ods. 3 O.s.p.), s odôvodnením, že navrhovateľ sa už voči odvolateľovi domáhal nariadenia takmer identického (?) predbežného opatrenia na Okresnom súde Ružomberok v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/89/2013, ktorému bolo vyhovené a následne po podaní odvolania z jeho strany bolo odvolacím súdom - Krajským súdom v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 9Co/492/2013 zrušené a konanie bolo zastavené. Z predloženého uznesenia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/492/2013 zo dňa 5.11.2013 skutočne vyplýva zrušenie nariadeného predbežného opatrenia Okresným súdom Ružomberok a zastavenie konania o návrhu navrhovateľa, avšak stalo sa tak z dôvodu nedostatku procesných podmienok na jeho prejednanie.

K odvolateľom tvrdenej totožnosti prejednávanych vecí, odvolací súd poukazuje na to, že prekážka právoplatne rozhodnutej veci zásadne predpokladá, aby právna vec bola právoplatným rozhodnutím autoritatívne vyriešená definitívnym meritórnym spôsobom, čo v danom prípade, vzhľadom na procesný charakter uvádzaného rozhodnutia Krajského súdu v Žiline (nedostatok procesných podmienok konania, bez splnenia ktorých nemôže dôjsť k rozhodnutiu vo veci samej), naplnené nie je. To znamená, že zrušenie Okresným súdom Ružomberok nariadeného predbežného opatrenia a zastavenie konania o ňom, nezakladá prekážku veci právoplatne rozhodnutej (§ 159 ods. 3 O.s.p.).

S poukazom na konštatované, pri zohľadnení princípu hospodárnosti občianskeho súdneho konania, bolo už nadbytočným zaoberať sa ďalšou odvolacou argumentáciou obsiahnutou v odvolaní odporcu.

Odvolací súd preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým návrhu vyhovel, s použitím § 220 O.s.p. zmenil tak, že návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

Záverom sa žiada dodať a zároveň vytknúť súdu prvého stupňa, že výrok preskúmaného uznesenia, ktorým malo byť návrhu plne vyhovené, nekorešponduje s petitom podaného návrhu, teda súd prvého stupňa rozhodol mimo predmetu konania určeného návrhom. Tu je namieste už len konštatovať, že týmto sa súd prvého stupňa dopustil porušenia zásady viazanosti súdu návrhom (§ 153 ods. 2 O.s.p.). Tým došlo k porušeniu procesných práv účastníkov k odňatiu im možnosti konať pred súdom. Ustanovenie § 221 ods. 3 O.s.p. ale vylučuje možnosť, aby odvolací súd zrušil uznesenie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie na odstránenie danej vady a keďže neboli dôvody na zastavenie konania, mohol odvolací súd rozhodnúť iba tak, že uznesenie

potvrdí (§ 219 O.s.p.), alebo uznesenie podľa § 220 O.s.p. zmení (daný prípad), pokiaľ nebol dôvod na odmietnutie odvolania (§ 218 ods. 1 O.s.p.).

O náhrade trov konania o nariadenie predbežného opatrenia, včítane trov tohto odvolacieho konania, bude rozhodnuté v už prebiehajúcim základnom konaní (§ 145, § 151 ods. 1 a § 224 ods. 1 O.s.p.).

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.